

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ! ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ!

Εσφαλμένοι απόψεις αϊ όποιαί, δυστυχώς, διδάσκονται εις τάς ήμέρας μας ακόμη και από Κληρικούς! έν Ιορδάνη γέγονεν.

Ο άγιασμός και των δύο ήμερών, 5ης και 6ης Ιανουαρίου, είναι ίδιος. Δηλαδή έχει τήν ίδια άγιαστική δύναμη. Μερικοί, όμως, παρασυρόμενοι από τό γε-

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη

γόνος ότι τήν παραμονή των Θεοφανείων παραλείπεται η άνάγνωση τής πρώτης μεγάλης Εύχης ισχυρίζονται ότι, ένεκα αυτής τής έλλείψεως, ό άγιασμός τής 6ης Ιανουαρίου είναι μεγαλύτερας άγιαστικής χάριτος. Οί υποστηρικτές αυτής τής άπόψεως δεν έχουν δικιο, όσπί η παραλειπομένη ευχή δεν είναι άγιαστική άλλά κηρυκτική. Αναλύει θεολο-

γικά τό νόημα τής εορτής χωρίς, όμως, να περιέχη έπίκληση τής άγιαστικής Θ. Χάριτος. Πραγματική διαφορά άγιαστικής δυνάμεως υπάρχει μεταξύ του Μεγάλου Άγιασμού και του Μικρού άγιασμού που τελείται στην άρχή κάθε μηνός.

Η διαφορά άγιαστικής Χάριτος Μικρού και Μεγάλου Άγιασμού **δέν είναι ποιστική άλλά ποιστική.** Δέν διαφέρει η ποισότητα τής Θ. Χάριτος, η Όποία είναι η αυτή πάντοτε άλλά διαφέρει η ποισότητα. Τό ίδιο συμβαίνει και μέ τήν Ίερωσύνη. Καί οι τρείς βαθμοί τής, Έπίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος έχουν λάβει τήν ίδια ποισότητα Θ. Χάριτος άλλά όχι τήν ίδια ποισότητα και γι' αυτό υπάρχει διαφορά στην ένέργεια των τριών βαθμίδων τής Ίερωσύνης.

Ο Μέγας Άγιασμός είναι τό σπουδαιότερο ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ποία είναι ή σπουδαιότης των προφητειών τής Άποκαλύψεως του Ίωάννου;

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

Κάλεσμα Βαπτισματικής Άληθείας

Του π. Έμμανουήλ Χατζηδάκη, Γ. Α. Αμερικής

Η ακόλουθος όμιλία έγινε κατά τήν επιστροφήν προτεστάντου εις τήν Όρθοδοξίαν και στρέφεται κατά τής άρετικής βαπτισματικής θεολογίας:

"Αυτή ή ήμέρα, ήν έποίησεν ό Κύριος, αγαλλιασώμεθα και εύφρανθώμεν έν αυτή" (Ψαλμ. 117,24).

Αυτή είναι μία ήμέρα χαράς γιά όλους εμάς, που ήρθαμε να σέ γνωρίσουμε και να σέ αγαπήσουμε. Από τήν πρώτη κιόλας μέρα που σέ γνώρισα, έσύ περιέγραψες τόν έαυτό σου ως Ορθόδοξο στην καρδιά. Με δάκρυα στά μάτια σου έδειξες ότι θα είχες γίνει έπίσημα Όρθόδοξος, άλλά ό χρόνος δεν είχε έρθει μέχρι τή σημερινή ήμέρα, όπου δίνουμε δόξα στον Χριστό τόν Θεό μας γι' αυτό.

Παρά τής καλύτερης προθεσείς σου και τήν προσωπική σου πεποίθηση και τήν έπιθυμία σου να ήκηεις στην άληθινή Έκκλησία που ιδρύθηκε από τόν Χριστό, δέν έγινες μέλος τής μέχρι αυτή τήν εύλογημένη ήμέρα. Ήταν ή δυσαρέσκειά σου μέ τήν πρώην «έκκλησία» σου που σέ έπεισε άλλα ότι δέν ήταν μέρος τής Μίας, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας, άλλά μία άπομιμητή τής, άποκομμένη από τή ρωμαϊκή «έκκλησία» που είχε ήδη διακόψει τή κοινωνία τής μέ τήν Έκκλησία, ούσα άρχικώς σχισματική και έπειτα άρετική.

Η έπιθυμία σου δια άποδοχής μέσω του Βαπτισμάσου δείχνει τήν πεποίθησή σου ότι **τό βάπτισμα που έλαβες στην πρώην «έκκλησία» σου δέν ήταν τό άληθινό βάπτισμα, όσπί δέν χορηγήθηκε από ένα χειροτονημένο λειτουργό τής Έκκλησίας ούτε σύμφωνα με τήν διατεταμένη μορφή,** που τελείται από τήν Έκκλησία, του τριπλού Βαπτισμάσου, όηλαδή μέ τριπλή κατάδυση, και με μία λέξη δέν είχε χορηγηθεί έντός τής Μίας, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας.

Τό βάπτισμα στό όνομα τής Άγίας Τριάδος είναι τό άληθινό βάπτισμα ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Άγ. Ίωάννου Μαξίμοβιτς: Τά Άγια Θεοφάνεια

Σήμερα ή φύση τών υδάτων καθαγιάζεται. Σήμερα ό Υίός του Θεού Βαπτίζεται στα ύδατα του Ιορδάνη, χωρίς να έχει ανάγκη ό "Ίδιος να έξαγιστεί, άλλά προκειμένου να έξαγιστεί τό άμαρτωλό ανθρώπινο γένος από τόν ρύπο.

Σήμερα οι ούρανοί άνοιγουν και ή φωνή του Θεού Πατέρα άκούγεται: «ούτός έστιν ό υίός μου ό αγαπητός». Τό Άγιο Πνεύμα κατέρχεται πάνω στον Σωτήρα του κόσμου, ό Όποίος στέκεται στον Ιορδάνη, διά να έπιβεβαιώσει ότι πράγματι Αυτός είναι ό έναρκαμμένος Υίός του Θεού. Η Άγία Τριάδα εύκρινώς φανερώνεται και άποκαλύπτεται στον κόσμο.

Τό ύδατα του Ιορδάνη καθωσύονται και ταυτόχρονα όλα τα ύδατα τής δημιουργίας, ή ίδια ή φύση του ύδατος. Τό ύδωρ παρέχει τή δύναμη, γιά να έξαγιστεί όχι μόνο τό σώμα, άλλά και όλόκληρη ή ψυχή του ανθρώπου· να αναγεννηθεί ό όλος άνθρωπος σέ μία καινή ζωή μέσω του Βαπτισμάτου.

Μέσω του ύδατος όλόκληρη ή φύση έξαγιστεί· από τό ύδωρ έξήλθε ό κόσμος· τό ύδωρ διεισδύει παντού, διαποίζει τό πετρώματα σέ κάθε μέρος τής γής ζωοποιώντας τά πάντα στη φύση. Χωρίς αυτό ούτε ζώα ούτε φυτά μπορούν να υπάρξουν.

Τά ύδατα καθαγιάζονται και μέσω αυτών όλόκληρος ό κόσμος, σέ προετοιμασία τής άναγέννησης τής μέλλουσας αιώνας Βασιλείας του Θεού.

Κάθε χρόνο αυτή τήν ήμέρα ή δόξα του Θεού άποκαλύπτεται, επαναλαμβάνοντας και έπιβεβαιώνοντας ό,τι έπίτελεσθε κατά τό Βάπτισμα που Χριστού. Ξανά οι ούρανοί άνοιγουν, ξανά τό Άγιο Πνεύμα κατέρχεται. Δέν τό βλέπουμε μέ τό σωματικά μας μάτια, άλλά αισθανόμαστε τήν ένέργειά Του. Κατά τήν τελετή του Άγιασμού, τά ύδατα, τά όποια καθαγιάζονται από τό γεγονός τής καθόδου του Άγιου Πνεύματος, μεταμορφώνονται· γίνονται άφθαρτα και διατηρούν τήν ένέργειά τους γιά πολλά χρόνια. Ο καθένας μπορεί να τό άνιληφθεί ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Η Σιών κατά του Σιωνισμού

Μία έλληνορθόδοξος κριτική εναντίον τής άόρατου δικτατορίας των Σιωνιστών

Γράφει ό κ. Διόδωρος Ράμμος, Ιστορικός-Αρχαιολόγος 3ον

Νεωτέρα εποχή

Σιωνισμός και Μασονία

"Όπως τό όνειρο του Σιωνισμού να έμενε πάντα όνειρο, άν στις άρχές του 18ου αιώνα δέν καταφέρναν ό Σιωνιστές να διεισδύσουν και μέ έκπληκτική έπιτυχία να έλέγξουν πλήρως τής τεκτονικές στοές τής Δυτικής Εύρώπης. Μέχρι και τόν 17ο αιώνα, οι τεκτονικές στοές ήταν οργανωμένα σωματεία μαστόρων, που άσχολούνταν μέ κατασκευή μνημειώδων κτηρίων. Οί (ελεύθερο)τέκτονες (Freemasons, μασόγοι) είχαν δεχθεί στους κόλπους τους και άρκετούς διανοούμενους, που είχαν δώσει και φιλοσοφική διάσταση στις στοές.

Κάπου τόν άρχές του 18ου αιώνα διεισδύσαν μαζικά οι Σιωνιστές σέ μασονικές στοές και σέ σύντομο χρονικό διάστημα τής μετέτρεψαν σέ έβραϊκές — καπιταλιστικές οργανώσεις, οι όποιες άρχισαν να εργάζονται πυρετωδώς γιά τή δημιουργία τής αυτόκρατορίας. Τά πάντα, όμως, γίνονταν μουσικά, κρυφά, μέ διάφορα φιλοσοφικά ή κοινωνικά προσιτά. Οι μασόγοι, από έδώ και πέρα, θα ήταν οι άόρατοι στρατιώτες τής έκκολλημένης αυτόκρατορίας και οι μασονικές στοές οι ναοί του καπιταλισμού και τής ταλμουδικής θρησκείας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ!

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ!

Εσφαλμένοι απόψεις αϊ όποιαί, δυστυχώς, διδάσκονται εις τάς ήμέρας μας ακόμη και από Κληρικούς! έν Ιορδάνη γέγονεν.

Ο άγιασμός και των δύο ήμερών, 5ης και 6ης Ιανουαρίου, είναι ίδιος. Δηλαδή έχει τήν ίδια άγιαστική δύναμη. Μερικοί, όμως, παρασυρόμενοι από τό γε-

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη

γόνος ότι τήν παραμονή των Θεοφανείων παραλείπεται η άνάγνωση τής πρώτης μεγάλης Εύχης ισχυρίζονται ότι, ένεκα αυτής τής έλλείψεως, ό άγιασμός τής 6ης Ιανουαρίου είναι μεγαλύτερας άγιαστικής χάριτος. Οί υποστηρικτές αυτής τής άπόψεως δεν έχουν δικιο, όσπί η παραλειπομένη ευχή δεν είναι άγιαστική άλλά κηρυκτική. Αναλύει θεολο-

Ποία είναι ή σπουδαιότης των προφητειών τής Άποκαλύψεως του Ίωάννου;

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

Τό «ξανθόν γένος» άλλοτε ταυτίζεται με τούς Ρώσους και άλλοτε με τούς Γερμανούς. Η «κόκκινη μηλιά» ταυτίζεται από κάποιους ακόμη και με τήν Μέκκαν, ένώ ή τουρκική παραλλαγή τής ιστορίας ως «κόκκινο μήλο» αναφέρεται εις τήν κραταιάν κυριαρχίαν του Ίσλαμ έπί όνομαστών χριστιανικών πόλεων.

Τό έτος 2016 άπρочόλησαν ζωηρώς άι προφητεία. Εις διάφορους έφημερίδας, περιοδικά και έντυπα σχεδόν εις καθημερινή βρα-σιν έδημοσιεύοντο προφητεία παλαιά και νέα, χρησιμο προερχόμενοι από διάφορους θρησκείας και πολισμούς και σωρεία δια «τά μέλ- λοντα συμβαίνει». Μάλιστα πολλά από τά έντυπα έδιναν άνωθεόν βιβλία μέ προφητείας -ει δυνατόν- όσίων γερόντων τής Όρθοδοξίας που προσράφως διεκρυβήθη ή άναμφισβήτητος αγνήτης των. Δέν έλειψαν ωστόσο και δημοσιεύσεις που άφεινθάνεις εις άγνότους, φε-ρομένους ως «προφθας» ή «προ- φητιάς» άγνωστού θρησκείματος και ένα νέον παγκόσμιον πόλεμον. Διαπί τώσόν ένδιαφέρον;

Μία πρόχειρος άπάντησις, ή όποία πολλάκις όντως άληθεύει, είναι ότι έπιχερηθεί έμπορική έκμε-τάλευσις Άγιών, τούς όποίους εύλαθώνται οι πιστοί ή ή έξαμης τής φαντασίας και τής περιεργείας. Όάσσο, τό ζήτημα είναι περισσώτερον περιττόλον. Έπειδή ή πιελή- σεις αύται δέν άφορούν μόνον εις εύσεβείς άνθρωπους (θα λέγαμε μάλλον ότι οι εύσεβείς είναι και ίδια- τέτως προσεκτικοί εις αύτά τά ζήτη- μάτα), δέν πρόκειται μόνον διά τήν χειραγώγησόν του θρησκευτικού συ-σίστηματος, άλλά πολύ περισσώτε-ρον και διά τήν άγωνίαν που καλ- λιεργούν άι περιπτώσεις. Η βαρεία οικονομική κρίσις τής πατρίδος μας, ή όποία εύρσκαται εις τό τρίτον -και μάλιστα τριπλόου- μνημόνιον και διανύει τόν έβδομον χρόνον από τό- τός που περιήλθεν εις αύτήν τήν κατά- στασιν, έχει έξαθλώσει ένα τμήμα της κοινωνίας, τό όποιον αναζητεί μία «μαγική» προελασμός έλιπίδα. Παράλληλως έπειθεί όλα τά έθνικά μας ζήτήματα είναι άνοκία (ή Τουρ- κία άμφισβητεί τήν έλληνικήν κυριό- τητα των νήσων και τής Θράκης, ή Κύπρος άναζητεί λύσιν ύπό τήν άπείλην προσηρήσεως των κατε- χουμένων εις τήν Τουρκία, ή Άλβανία ήρχισαν να ένεργη διεκδικήσεις, άλλά και να καταφέρεται κατά τής έλλη- νικής μενομήτης τής Β. Ηπειρού κ.ά.) άκόμη και οι πιο ψυχραιμοί άρχίζον και άνησυχούν καθώς οι διθνείες έξελίξεις και άλλαγαί (έκλω- γαι εις Άμερικήν και Εύρώπην, πόλε- μος εις Συρία, μεταναστευτικόν κ.λπ.) καλλιεργούν ένα άβεβαίη- τιά διά τό άμσον μέλλον και άναζη- τοῦν και αύτοί διεόδον. Είς όλα αυτά ήλιβε να προσεβή ή ήθλιω- σεις τής Βασιλείας τής Άγγλιας πρός τόν Πατριάρχην Μόσχας πρό

μηναίει προφητεία διά τήν Έκκλη-σίου.

Καί άρχος ή ίδια ή τεσσαρακον-θήμερος νηστεία άποτελεί «προφη-τεϊάν», καθώς είναι είκόνα τής με- λούσης βασιλείας, όπου ή βρώσις και ή πόσις θα καταργηθών (πλην τής «βρώσεως» του ΙΧΘΥΟΣ), ένώ ταυτοχρόνως μίας υθεί εις τό να πε-νάσωμεν και να διψάσωμεν διά τήν άνέμψριν τής πραγματικής έλιπίδος και όχι των φρούδιων που παρέρχον-ται ό κάθε λογής χρησμολόγοι. Παρά- ληλως ό Δεκέμβριος διά τήν Έκκλη-σίαν άποτελεί μήνα κατά τόν όποιον εορτάζομεν Δικαιούς τής Παλαιάς Διαθήκης (Ναούμ, Άββακούμ, Σο- φονίας, Άννα, Άγγαίος, Δανάη), εις τούς όποίους ή Έκκλησία άνεγνώρι-σε τήν άληθή προφητικήν ιδιότητα. Ο Δεκέμβριος καταλήγει τήν παρ-αμονήν τής εορτής των Χριστογεν-νών εις τήν προφητικήν κορύφωσιν μέ τήν παρθένον όκτώ άναγνωσιμά-των που προφητεύον τήν έλευσιν του Μεσσία. Μίς δίδασκελε λαπόν ή Έκκλησία ότι ή προφητεία έχει σκοπόν τής τό πρόσωπον του Κυρί-ου. Εις τήν πορείαν αύτήν πρός τό μητήριον τής Σαρκώσεως του Θεού και Λόγου ώρισήσαν και δύο «προφητικά» Κυριακά. (Είς τήν Δύ-

λορι από τά υποδημάτά σου» (Ιωάν. α' 27).

Θαυμάζει κανείς τόν Ιωάννη, ό όποίους παραινεί τούς μαθητές του να τόν εγκαταλείψουν και να γίνουν μαθητές του Χριστού. Δέν τούς δεσμεύει στη δική του υπηρεσία, στο δικό του κηρυκτικό έργο. Τούς δείχνει τόν Μεσσία, τούς κατευθύνει πρός Αυτόν, γιατί ό Ίδιος είχε πολύ ταπεινή ιδέα γιά τόν έαυτό του, ένώ γιά τό Χριστό μιλούσε μέ τά πό έπαινετικά λόγια και τόνιζε ότι «δέν είναι άξιος να λύσει τό λουρί από τά υποδήμάτά σου» (Ιωάν. α' 27).

Τό παράδειγμα του Ιωάννου πρέπει να θυμόμαστε συχνά και οι σημερινοί κληρικοί, οι όποιοί αναπτύσσον ποιμαντικό έργο, άλλά συχνά τό θεμελιώνουν στο δικό τους πρόσωπο και όχι στο Χριστό. Γι' αυτό και έγκλωβίζουν τούς καταπροαίρετους στο δικό τους χώρο, άφαιρώντας τους κάθε δυνατότητα έπιλογής. Οι χριστιανοί δέν πρέπει να έμπιστεύονται ιδιόρρυθμους και ιδιο-τελείς κληρικούς, άλλά τό Χριστό, ό όποίους γιά τή σωτηρία τους έχυ-σε τό αίμα του πάνω στο σταυρό. Συγχρόνως να παραινούν και άλλους να άκολουθήσουν τό δρόμο που ύπέδειξε ό Χριστός, μιμού-μενοι τόν άπόστολο Ανδρέα τόν Πρωτόκλητο, ό όποίους μίλησε στον άδελφό του Πέτρο γιά τόν αναμόμενο Μεσσία. Πάντα βέλβαι με ευγένεια, διάκριση, σεβασμό τής έλευθερίας τους, άλλά και άγνό ένδιαφέρον. Η ιεραποστολική πράξη δέν πρέπει να έπιβάλλεται στους άλλους ούτε να μεθοδεύεται μέ ύποκριτικούς τρόπους. Πρέπει να είναι άνοιχτή και φανερή. Καί προπαντός αύτός που εργάζεται ιεραποστολικά πρέπει να είναι φωτεινό παράδειγμα, γιά να είναι πειστικός και άποτελεσματικός.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Δέν άρμόζει ή διπλωματία εις ρασοφόρους

Του Άγιου μοναχού Νικολάου

Μετά όπό έκάτο και πλέον χρόνια, εξαπλώσεως και ώριμάν-σεως τής μάστιγος τής παναίρε-σεως του έπαράτου οικουμει-σμού, κηρθηκε άναγκαίο έφετος να περσάρη πανηγυρικά και διά πύλης «Μ. Συνοδού». Για τό κλίμα των ήμερών αυτών τό πρό- και μετά τή «Σύνοδο» αύτή έχω να πώ τά εξής:

Ένώ όρισμένες δυνάμεις διά μπορούσαν να σταμητήσουν τόν καθήρονο τής οικουμεινιστικής λαίλαπας μέ τό άνωτιστικό τους φρόνημα ως ταγματίως μέ τήν αφέρωσή τους στην Έκκλησία του Χριστού, δέν τό κάνουν ή τό κάνουν μέ ύποκριτικό φρόνημα.

Ένώ πριν τήν «Σύνοδο» έδει-χαν ότι είναι προβληματίζομενοι και έκαναν ένα άγώνα διαμαρτυ-ρίας γενικά διά τά θέματα και τήν λειτουργία τής «Συνοδού», μετά από αύτήν (ίσως λόγω άμνησίας)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ίεραποστολικός ζήλος

Του πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάση

Ο άγιος Ίωάννης ό Πρόδρομος ύπήςξε άκούραστος κήρυκας του λόγου του Θεού και μιλούσε συχνά στους μαθητές του γιά τόν Με-σσία Χριστό. Μία μέρα ό Ίωάννης στεκόταν μέ δύο μαθητές του στο συνηθισμένο μέρος που κήρυττε και είδε να περνεί από εκεί ό Ίησούς. Άμέσως είπε στους μαθητές του: «Ίδε ό άμνός του Θεού» (Ιωάν. α' 36), δηλαδή να τό Άρνίον, τό όποίο παρέδώσε ό Θεός Πα-τέρα σου, γιά να θυσιαστεί γιά μας. Οί δύο μαθητές του Ιωάννου άκολούθησαν τόν Ίησού και πέρασαν μαζί του έκείνη τή μέρα.

Θαυμάζει κανείς τόν Ιωάννη, ό όποίους παραινεί τούς μαθητές του να τόν εγκαταλείψουν και να γίνουν μαθητές του Χριστού. Δέν τούς δεσμεύει στη δική του υπηρεσία, στο δικό του κηρυκτικό έργο. Τούς δείχνει τόν Μεσσία, τούς κατευθύνει πρός Αυτόν, γιατί ό Ίδιος είχε πολύ ταπεινή ιδέα γιά τόν έαυτό του, ένώ γιά τό Χριστό μιλούσε μέ τά πό έπαινετικά λόγια και τόνιζε ότι «δέν είναι άξιος να λύσει τό λουρί από τά υποδήμάτά σου» (Ιωάν. α' 27).

Τό παράδειγμα του Ιωάννου πρέπει να θυμόμαστε συχνά και οι σημερινοί κληρικοί, οι όποιοί αναπτύσσον ποιμαντικό έργο, άλλά συχνά τό θεμελιώνουν στο δικό τους πρόσωπο και όχι στο Χριστό. Γι' αυτό και έγκλωβίζουν τούς καταπροαίρετους στο δικό τους χώρο, άφαιρώντας τους κάθε δυνατότητα έπιλογής. Οι χριστιανοί δέν πρέπει να έμπιστεύονται ιδιόρρυθμους και ιδιο-τελείς κληρικούς, άλλά τό Χριστό, ό όποίους γιά τή σωτηρία τους έχυ-σε τό αίμα του πάνω στο σταυρό. Συγχρόνως να παραινούν και άλλους να άκολουθήσουν τό δρόμο που ύπέδειξε ό Χριστός, μιμού-μενοι τόν άπόστολο Ανδρέα τόν Πρωτόκλητο, ό όποίους μίλησε στον άδελφό του Πέτρο γιά τόν αναμόμενο Μεσσία. Πάντα βέλβαι με ευγένεια, διάκριση, σεβασμό τής έλευθερίας τους, άλλά και άγνό ένδιαφέρον. Η ιεραποστολική πράξη δέν πρέπει να έπιβάλλεται στους άλλους ούτε να μεθοδεύεται μέ ύποκριτικούς τρόπους. Πρέπει να είναι άνοιχτή και φανερή. Καί προπαντός αύτός που εργάζεται ιεραποστολικά πρέπει να είναι φωτεινό παράδειγμα, γιά να είναι πειστικός και άποτελεσματικός.

Η καλύτερη ιεραποστολή είναι τό παράδειγμα. Όταν οι άνθρωποι βλέπουν καθαρές προθέσεις, άνδιτέλεια και κυρίως έμπρακτη αγά-πη, έχουμε λαμπρά άποτελέσματα. Όμως τό παράδειγμα αύτό δέν είναι σύνηθες. Λίγοι κληρικοί και λιγότεροι μεγαλόχημοι φωτίζουν τόν όπλο λάο και άποτελούν τήν έχοπη έλιπίδα. Δυστυχώς οι πε-ρισσότεροι κληρικοί και ίδιως οι έπισκοποί νομίζουν ότι ποιμνιούν τό λάο του Θεού μέ τά κενά ρητορικά λόγια, μέ τής λαμπρές ιεραπικές στοές, μέ τό κοσμικό φρόνημα και τό άριστοκρατικό ήθος. Άρρη-τούν όμως ότι ό λόγος τους δέν είναι άξιόπιστος και ό ανεκπλήρ-ητες ύποσχέσεις προκαλούν και σκανδαλίζουν.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και μέ πολλούς μοναχούς που δραστη-ριοποιούνται έκτός μοναχικής μάνδρας. Έμφανίζονται ως άνθρωποι άφοσιωμένοι στο Θεό, μέ άκτημοσύνη, ύπακοή και παρθενία. Στην πραγματικότητα μόνο τήν τελευταία έχουν. Τά χρήματα δέν τους λεί-πουν -μερικοί ιερομόναχοι είναι έμμοθο έφημερίοι- και ή ύπακοή ήται άντιπαθετή, αφού οι γέροντες τους κάνουν ό,τι εκείνοι τους ζητούν, προκειμένου οι ύποτακτικοί τους να εργαστούν ιεραποστολικά. Προξένως, όταν λείπουν οι βασικές μοναχικές άρετές δέν ύπάρχει τό φωτεινό παράδειγμα, παρά τό έπαινετικά λόγια, που άκούει στην άρχή τής ιεραποστολικής τους δραστηριότητας.

Ο ιεραποστολικός ζήλος θέλει συνεχή τροφοδοσία, γιά να συμ-βάλλει στην έπιτυχία του έργου τής Έκκλησίας. Υπάρχει πάντα ό κίνδυνος να γίνει μία νωχελική συνήθεια, που θα μπει μέ άκαρπο δέντρο που πρέπει να κοπεί, γιά να μη άρηχστεύει τόν τόπο.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΑΔΕΣ Θ' ΟΡΦΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Περί άποφυγής τής τεκνογονίας

Του κ. Ηλία Σουτζίδα, θεολόγου έκπαιδευτικού

5ον-Τελευταίον

Η «τελευταική» ωστόσο συμ-περιφορά και άνίληψη, προσέγγι-ση και άντιμετώπιση των πιστών του τύπου «τό πέλγας έχει πάντα δικιο» και θα πρέπει να μείνει ικανο-ποιημένος προκειμένου να μη δια-αρεσθηθεί και τόν χάσουμε ή να τό θέσουμε λίγο πιο «έκκλησιαστικά», να μη απομακρυνθεί άπονημιό-μενο από τήν Έκκλησία και άφιστά-μενος καταστεί ψυχρός και άπολέ-σει τή Σωτηρία[70] του, άποτελεί έκ δεξιόν πείρασμό έκ του πονηρού και συνητά άκρα έκκοσμηέση και πλάην, Η πρόσφαση, ότι ή προσορ-μινή, που ούραστικά και συνορα-τιστή τήν του Θείου Θελήματος,

ζωής», μέ συμμετοχή στο Ποτήριο τής Ζωής, στο Μυστήριο των Μυστηρίων, τήν Θεία Ευχαριστία, καλ-λιεργώντας άμφοτέρω, Πνευματική και πνευματικά τέκνα, τήν ψευδαί-σθησόν του πνευματικού άγώνος και τής πνευματικής προόδου που καθιστά τόν άνθρωπο χλιαρό[71] και «άνάπνρο» πνευματικά ένωπιον του Θεού και κατά συνέπεια άπορ-ριπτό. Οί Πνευματικοί πατέρες όφείλουν κι έχουν πνευματικό καθή-κον να άντιμετωπίζουν τούς πι-στούς ως μεθελοντικούς Ούρανοπο-λίτες και Κληρονόμους τής Βασιλεί-ας του Θεού που άνωίζονται να έξασφαλίσουν Χάρτη Θεού τήν έπί-τευσή του καθ'όμοιον, τήν Θεω-ση δηλ., και όχι ως «τελάτες» που άνά Πάσα στιγμή μπορεί να δυσω-ναχητέωμεν και να φύγουν, άπο-χρηώντας όριστικά και δυσαρεσθη-μένοι.

Είναι τελείως διαφορετικό να εφαρμόζεται ή Έκκλησιαστική Οικονομία γιά έξαιρετικές περιπτώ-

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Τήν όην Ιανουαρίου ή Έκκλησία μας εορτάζει τά Άγια Θεοφάνεια του Κυρίου ημών Ίησού Χριστού. Άνωτέρω είκών εκ τής Γ. Μ. Φιλοθέου, Άγ. Όμορ.

Ερωτήματα διά τό Ψαλτήριον

Με χαράν έπιληροφορήθημεν τήν επανέναρχην τής έκδόσεως του Δελτίου Βιβλικών Μελετών μέ τήν εύχην και έλιπίδα ότι αύτό θα ύπηρετήση θεολογικά άρθρα, που θα άφορούν εις τήν Όρθόδοξον μελέτην τής Άγίας Γραφής, τήν όποιαν τόσον ήγάπησαν οι Πατέρες τής Έκκλησίας. Μεταξύ των άρθρων που φιλοξενούνται, ήτοιμασται και άρθρον του άιδεισμολο-γιωτάτου πρωτοπρεσβυτέρου Άντωνίου Πινακούλα μέ θέμα «Η επανα-φορά του Ψαλτηρίου στην ένοριακή λειτουργική ζωή».

Τό άρθρον άρχικώς αναφέρεται εις τήν χρήσιν του Ψαλτηρίου εις τήν σημερινή λειτουργική ζωή, κατά τήν όποιαν όρθώς έπισημαίνεται ότι πολλάνκι άντιθέτως πρός τάς διατάξεις του τυπικού, ή άνάγνωσις του Ψαλτηρίου παραλείπεται, γεγονός τό όποιον έπιφέρει πλήγματος εις τήν άρτιότητα και τό βάθος τής λειτουργικής μας ζωής, τήν όποιαν «άρρωτη-ρίζει», ως γράφει. Έξ αίτίας αύτου, ό π. Αντώνιος προχρήει εις προτά-σεις διά τήν επανερργοποίηση τής χρήσεως του Ψαλτηρίου εις τήν ένο-ριακήν ζωήν και τέλος άσκει κηρικήν εις τήν προσφάτως έκδοθησαν ύπό τής Έλληνικής Βιβλικής Έταιρείας άπόδοσιν του Ψαλτηρίου από τό κειμε-νον των Ο' εις τήν νέαν έλληνικήν.

Τό άρθρον άρχικώς αναφέρεται εις τήν χρήσιν του Ψαλτηρίου εις τήν σημερινή λειτουργική ζωή, κατά τήν όποιαν όρθώς έπισημαίνεται ότι πολλάνκι άντιθέτως πρός τάς διατάξεις του τυπικού, ή άνάγνωσις του Ψαλτηρίου παραλείπεται, γεγονός τό όποιον έπιφέρει πλήγματος εις τήν άρτιότητα και τό βάθος τής λειτουργικής μας ζωής, τήν όποιαν «άρρωτη-ρίζει», ως γράφει. Έξ αίτίας αύτου, ό π. Αντώνιος προχρήει εις προτά-σεις διά τήν επανερργοποίηση τής χρήσεως του Ψαλτηρίου εις τήν ένο-ριακήν ζωήν και τέλος άσκει κηρικήν εις τήν προσφάτως έκδοθησαν ύπό τής Έλληνικής Βιβλικής Έταιρείας άπόδοσιν του Ψαλτηρίου από τό κειμε-νον των Ο' εις τήν νέαν έλληνικήν.

Εισαγωγή μεταφράσεων εις τήν λατρείαν; Τό πρώτον, τό όποιον προβληματίζει εις τό άρθρον, είναι ή πληροφορία ότι εις τήν λατρείαν μας σήμερα εισάγονται μεταφράσεις: «ή εισαγωγή γίνεται άνεπισμημα, μέ πρωτοβουλίες ύπευθύνων ποιμένων τής Έκκλησίας, έπισκόπων και πρεσβυτέρων». Διερωτώμεθα πόσον ύπεύθυνοι δύνανται να είναι Έπίσκοποι, οι όποιοί εισάγουν άνεπισήμως εις τήν λατρείαν μετα-φράσεις; Ποιοί είναι αυτοί; Διαπί δέν γίνεται σεβαστή ή άπόφασις τής Γ. Συν-όδου, συμφώνως πρός τήν όποιαν άπηγορεύθη αύτή ή πράξις; Η Γ. Σύν-οδος άς καλέων τον π. Αντώνιον ή όποιον γνωρίζει, διά να καταστή γνωστόν ποιοί δροῦν άνευ άδείας ή τούλάχιστον συνηνοήσεως.

Η σκέψις του π. Αντωνίου διά τήν επανάφωσιν του Ψαλτηρίου εις τήν ένοριακήν ζωήν κινείται εις δύο άξονας. Ο πρώτος είναι ότι κρίνει άπαράι-τητον τήν εισαγωγήν μεταφρασμένων Ψαλτηρίου εις τήν λατρείαν και ό δεύτερος ότι άπαίεται έπιφορομένης ένός «άκαμακού τυπικού», εις τό όποιον θα δίδεται δυνατότης άξιόποιήσεως όλου του Ψαλτηρίου εις τήν λατρεί-αν.

Όσον άφορά εις τόν πρώτον άξονα, πολλά έχουν γραφή εις τά όποια φαίνεται ότι ή μεταφράσις εις τήν λατρείαν θα ζημιώσει τήν ιδίαν τήν λα-τρείαν. Θα σκαλίσωμεν όμως καλόιστα μερικά από τά έπιχειρήματα του

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

των όρέξεων, έπιθυμιών και διαθέ-σεων έκάστου των πολιτών; Φυ-σικά και όχι και αύτό έπι

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σιν δυστυχώς έχαθη η νηστεία, διετρήθησαν όμως έως της σήμερον τέσσαρες παρόμοια Κυριακία). Κατά την πρώτην εορτάζοντες τους Προπάτορας, δηλαδή τους κατά σάρκα προγόνους του Κυρίου, και κατά την δευτέραν τους «πάντων τών απ' αιώνος Θεω ευεραστήσαντων...» όμοιους και τών Προφητών και τών Προφητίδων». Οί Προπάτορες λαμβάνουν από τόν Θεόν την επαγγελίαν και φέρουν αυτήν εις πραγμάτωσιν, ενώ παραλληλώς οι προφήται αναγγέλλουν την επαγγελίαν αυτήν και προμηνούν την πραγμάτωσίν της.

Αναγινώσκουμε χαρακτηριστικά εις τους στίχους του συναερίου: «Δέξασθαι χαράν οι πάλοι Προπάτορες, βλέποντες ἐγγίζοντα Χριστόν Μεσσίαν... Διά κλίμακος Ιακώβ, τῆς Παρθένου, πρὸς γῆν Θεόν χωροῦντα πρὶν τὸν βῆταί... Ἰεσοί τίκτε, πικτέω και σὸν γένος, ἕως ἀπ' αὐτοῦ Πλάσι Θεὸς τεχθῆ μέγας». Ἡ ἐσπίσις ἐπομείων τῆς προφῆτιάζς ἀφορᾷ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου και ὄχι γενικῶς και ἀόριστως εἰς τὴν μελλοντολογίαν. Ἐπομύνες, ἔφρασον τὸ ζῆτοῦμενον εἶναι ἡ εἰρήνη, ἐσωτερική και ἐξωτερική, αὐτὴ δὲν θὰ ἐπέλθῃ με τὸ νὰ ἐξεντήληθ ὁ ἀνθρώπος τὴν περιεργείαν του ἐξετάζων τὰ σημεία τῶν καιρῶν, ἀλλὰ με τὴν συνάντησιν και ταύτισιν με τὸν «ἀρχοντα τῆς εἰρήνης».

Οἱ μετὰ Χριστόν Προφήται

Ἄν λοιπὸν ἡ προφητεία ἀφορᾷ εἰς τὸν Κύριον, τότε μετὰ τὴν παρουσίαν του Κυρίου ἐπὶ γῆς παύει ἡ προφητεία; Εἰς τὴ χάρισμα του Θεοῦ περιλαμβάνεται και τὸ προφητικόν, τὸ ὅποιον δὲν δύναται να καταργηθῆ, ὅπως δὲν δύναται να καταργηθῆ και κάθε ἄλλο χάρισμα του Θεοῦ. Ἦθῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς του Ἀποστόλου Παύλου πληροφοροῦμεθα περὶ προφητίων εἰς τὰς πρώτας χριστιανικές κοινότητας. Βεβαίως τὸ χάρισμα αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔρμηνυσιν τῶν Γραφῶν και τὴν οικοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας και ὄχι διὰ νὰ λέγουν τὴν «μοῖραν» Ὡστόσο, ἡ πρόορασς και πρόρρησις παραμένουσ ενεργαί εἰς τὸ Σῶμα του Χριστοῦ μετ' ἐπιβάντε διακρίσιν και ἐπλεκτικῶς δοσαμένα. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ τελευταίον κατὰ σειράν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐτάχθη ἐκεῖ, ὅπως και τὸ βιβλίον του προφήτου Δαηλιῆ ἐτάχθη τελευταίον εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην, διότι εἶναι και τὰ δύο γεμάτα με ἀποκαλυπτικὰ εἰκόνας ποῦ ἀφοροῦν εἰς τὰ ἔσχατα. Ἀμφότερα ὁμως ἐγράφησαν προτυπώσεις διὰ τὴν παράκλησιν τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν θύματα διωγμῶν. Κατ' ἐπέκτασιν ἀναφέρονται εἰς τοὺς πιστοὺς κάθε ἐπιτοχῆς, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντα εἰς περιόδον θλίψεων, ὅταν αἱ **πολιτικαὶ ἐξουσίαι του κόσμου ἀντιστασονται εἰς τὴν βασιλείαν του Θεοῦ**. Τὰ βιβλία αὐτὰ ἐπιθυμοῦν να παρηγορήσουν με τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατοχήσῃ ὁ τὸν ὅλων βασιλεύς, ὁ βασιλεύς τῆς δόξης Κύριος. Παρὰ τὸ σαφές αὐτὸ μήνυμα ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐνέταξ ἐναγνώματα εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τὸν λειτουργικόν της κύκλον, ἐνῶ προτίμησε διὰ τὴν ἀναφορὰν τῆς εἰς τὰ ἔσχατα τὴν παραβολὴν τῆς Κρισεως. Ἐτσι σπασιζῶν ἀπεικονίσεις σκηνῶν τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τοιχογραφίας ἡ φορητὰς εἰκόνας, ἐνῶ ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν βυζαντινὴν περίοδον διαθέτομεν ἴσως ἐρμηνευτικὰ ὑπομνήματα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, τοὺ Ἀρεθὰ Καισαρείας, τοὺ Ἀνδρόου Καισαρείας και τὸν Οικουμενίου του Σχολαστικῶ.

Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία ἤτο ἀνεκάνει πολὺ ἐπιφρακτική εἰς τὸ ζήτημα τῆς προφητίας, λόγω τῆς ροπῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν μελλοντολογίαν και χρησιμολογιαν και πᾶποτε ὑπὸ τὴν προϋπόθεσησιν ὅτι ἡ προφητεία εἶναι Χριστοκεντρική. Χαρακτηριστικὰ εἶναι τὰ παραδείγματα αὐτὸς τὴν Παλαιάν Διαθήκην ἀλλὰ και τῶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὅπου Προφήται ἡ Ἀπόστολοι πατάσασον «ψευδοπροφήτας», διὰ τὸν ὅποιον λαλοῦν ἀκάθαρτα πνεύματα.

Ἰσλαμ και Χριστιανική χρησιμολογία

Ἐνῶ καθ' ὅλην τὴν πορείαν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ἐνδοθυσιακic κινήματα ποῦ ἀσχολοῦνται με τὰς προφητίας ἔχουν περιορισμένην ἐμβέλεια, κατὰ τὰ τελευταία ἐπὶ τῆς υπερηλόχρονου αυτοκρατορίας γίνονται πολλὰ κηρύγματα διὰ τὴν συντέλειαν του κόσμου, τὰ

ὄποια, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν ἱστορικοί, δὲν ἐβροθησαν, ἀλλὰ ἐβλάψαν. Τὰ κηρύγματα αὐτὰ ἐνέτειναν τὸ κλίμα ἀπαισιοδοξίας και ἀγωνίας ἀποδυομένουσιν τὴν θέλησιν του λαοῦ νὰ ἀνισταθῆ εἰς τὸ προελαύνον Ἰσλαμ. Ἡ πῆσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὄχι μόνον ἐστέρησε τὸν ἀπαιτούμενον κεντρικὸν ἔλεγγον και τὴν συνοχὴν τῆς θεολογικῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ ἔβρασε ἀμελείκτα τὸ ἐρώτημα: Ποῖς και διατὶ ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς τὴν ἐκπάρτησιν τῶν Ἰσλαμ; Ἡ ἀπάντησις εἰς αὐτὸ παρήγαγε μίαν ἐκτενῆ χρησιολογικὴν ἀντιπολιτικὴν γραμματείαν.

Ἡ γραμματεία αὐτὴ διαβλέπει εἰς τὴν κυριαρχίαν του Ἰσλαμ χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα κατέχειν ἕως τότε μόνον ὁ χριστιανισμός. Δὲν εἶναι μόνον ἡ σχεδὸν παγκόσμιος - διὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς- κυριαρχία του Ἰσλαμ, ἀλλὰ και διάφοροι ὁμοιοτύπες: «...ὡς ἡμεῖς ἀναφέρομεν ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Χριστοῦ (βλ. εὐαγγελική περιοπή τῆς Κυριακῆς πρὸ Χριστοῦ Γεννήσεως) αὐτὰ ἀρχίζοντ ἀπὸ τῶν ζωντανῶν και πᾶν πρὸς τὰς ἀποθαβένους...», ἀναφέρει ἕνα ὑπόμνημα τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνώστου συγγραφέως τοῦ 17ου αἰώνος. Εἰς ἄλλο πόνημα ἀναφέρεται ὅτι «καθὼς ὁ Χριστὸς εἶχε τοὺς ἀποστόλους ἔκαμε και μιὰμῆς ἱμάμηδες δῶδεκα». Αἱ ὁμοιοτύπες αὐταὶ ὑδῆρghan εἰς ἐπιανεργημένην παλιωτέρων προφητειῶν. Ὡστόσο, ἡ ἐπιανετέστασις αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐρμηνεύοντες ἐντός νέων χρησιμολογιῶν κειμένων, βροβει προβλημάτων:

Τὸ «ἐξανθὸν γένος» ἄλλοτε ταυτίζεται με τοὺς Ρωμοῦς και ἄλλοτε με τοὺς Γερμανοὺς. Ἡ «κόκκινη μιλιὰ» ταυτίζεται ἀπὸ κάποιους ἐκείνης τῆς περιόδου ἀκόμη και με τὴν Μέκκα, ἐνῶ ἡ τουρκική παραλλαγή τῆς ἱστορίας ως «κόκκινον μῆλον» ἀναφέρεται εἰς τὴν κραταιάν κυριαρχίαν του Ἰσλαμ εἰς ὀνομαστῶν χριστιανικῶν πόλεων. Κάποιοι ἐπίσης ἐπιτάσων τὸν Ἄγιον Κοσμάν τὸν Αἰτωλῶν με τὸν προφήτην Ἠλίαν ἢ τὸν Ἐνώχ. Ο Μωυσιμὸς ἄλλοτε εἶναι ὁ ψευδοπροφήτης, ἄλλοτε ὁ Ἀντιχριστός και ἄλλοτε τὸ ὄνομα του δίδει τὸν ἀριθμὸν του σφραγισματος 666. Πολλὰ ἄλλα κείμενα ταυτίζων τὸν Μωυσιμὸ με τὸ θηρίον ἢ τὸν Πάππα με τὸ θηρίον. Οἱ Ὦν και Μαγῶν δι' ἄλλους εἶναι οἱ Τούρκοι και οἱ Σαρακηνοί, δι' ἄλλους ὁ Μωυσιμὸ και οἱ Παπάροι, τὸ Ἰσλαμ και οἱ ὀπαδοῦ του κ.κ. Ἐς σημειωθῆ ὅτι ὁ Λούθρουσ, τὸ ὅποιοι τὰ 500 ἐπὶ ἐτοιμάζοντα να συνειρατοῦσων Παπτικοί και Προτεστάντες (μαζὶ και ἐκτρώσωται τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιάζς) ταυτίζει τὸ Ἰσλαμ και τὸν Πάπα με τὸν Ἀντιχριστον, ἐνῶ εἰς ἄλλο ὑπομνηματικῶν του ἔργον ἀναφέρει ὅτι ὁ Ὦν εἶναι τὸ Ἰσλαμ και ὁ Μαγῶν ὁ Πάπας!

Σημερινὴ κατάστασις

Μετὰ τὴν σχετικῶς πρόσφατον ἀνοικαπτάσιν του Ὄσιου Παισίου του Ἀγιεοῦσι και του Ἄγ. Πορφυρίου του Κausoκαλυβίου δυστυχῶς ἐδόθη ἐμφρασις ἀπὸ μερικῶς κύκλους μονομερῶς εἰς τὰς προρρησίας των. Βεβαίως δὲν ἀμφισβητεῖ κανεὶς τὰ ὅσα ἐπιαν (ἐκτός και ἀν ἀποδεχθῆθ ὅτι ἔχουν παρεισφορησῆ κάποια νόθα λόγια) ὁμως πρέπει να τίθεται εἰς κρίσιν ἡ ἐρμηνεία τῶν προρρησιῶν των Ἁγίων, τὴν ὁποίαν τὴν κἀνον μὴ ἀγιονυμιακοὶ ἀνθρώπτοι. Τὸ ἴδιον ἰσχύει και διὰ τὰς προφητίας του Ἄγ. Κοσμᾶ του Αἰτωλοῦ και ἐκείνας του Ἄγ. Ἀνδρόου τὸν διὰ Χριστόν σαλοῦ και κάθε ἄλλη προφητεία. Θὰ πρέπει να διδοχάθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι και ἡ ἐρμηνεία εἶναι χάρισμα ὅπως ἀκριβῶς και τὸ προορατικόν και ὅτι πολλαίκες δίδονται ἄκριτοι ἐρμηνεῖαι παντελῶς ἀστοχῶ, ἐπιλόχῃ γίνοντα ταυσιτες με γωνύματα τῆ μᾶς ἐμβόλαις ὁ νοῦς μας και ὄχι τὶ λέγουσ οἱ Ἄγιοι. Ἐπομένως ἡ τάσις ἀναλήψεως προφητιῶν δὲν εἶναι δέξιμα εὐσεβείας και μάλιστα κινδυνεύει να ὀδηγήσῃ τοὺς πιστοὺς εἰς τε πέσοιν θύματα ἐπιπιδέων εἰτε να σφραφῶν πρὸς ἐνδοθυσιακῆς αἰρετικῆς ὁμάδας, οἱ ὁποῖοι δίδουν ὁλόκληρον τὴν προσοχὴν των εἰς τὰς προφητίας.

Χειρότερον ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὅτι ἀποπροσανατολίζον τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀσημονοῦμεν ἐπὶ **ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιὰ μνήματα τῆς Ἀποκαλύψεως ὅταν κατὰ τῆς ἀντιχριστου πολιτικῆς ἐξουσίας, ἡπως ἐπιτοχῆς εἰς τὰ κηρύγματα περὶ ἔσχατων ἀπεθάρρουν τοὺς βυζαντινοὺς νὰ υπερασπισθοῦν τὴν Ὀρθόδοξον Ἀυτοκρατορίαν**. Κέντρον μας ἄς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς κάθε πτυχίτῆς τῆς ζωῆς μας και τότε θὰ ἐλθῆ ἡ εἰρήνη εἰς τὰς καρδιάς μας.

Ἄγ. Ἰωάννου Μαξίμοβις: Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτὸ – πιστοὶ και ἄπιστοι, σοφοὶ και ἀγράμματοι.

Ἀπὸ ποῦ, ὁμως, τὰ ὑδατὰ ἀποκτοῦν αὐτὴ τὴν ἰδιότητα;

Εἶναι ἐνεργεια του Ἁγίου Πνεύματος;! Ἐκείνο ποῦ με πίστι πίνουν αὐτὰ τὰ ὑδατὰ και χρίνοματ' αὐτὰ λαμβάνουν ἀνακούφισιν και θεραπειὰ ἀπὸ πνευματικῆς και σωματικῆς ἀφροσύνης. Οἱ κατοικίες καθαγίζονται μέσωσ αὐτῶν τῶν υδατῶν, ἡ δύναμις τῶν θαυμῶν καταπέλλεται, ἡ θεία Χάρη κατέρχεται σὲ ὁ,πιδότες ναυτίται με τὰ ὑδατὰ αὐτά. Μέσῃ τῆς καθοσιώσης τῶν υδατῶν ἡ θεία Χάρη στα- παραέχεται σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμο, καθαιρώντας τὸν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ποῦ ἔχομε διαπράξει και προσυλλάσ-

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φάρμακο τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ τῆ Ὁ. Κοινωνία και γι' αὐτὸ μεταλαμβάνομε του ἁγιασμοῦ πρὶν να λάβωμε τὸ ἀντιδῶτο, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ὁ μικρὸς Ἀγιασμός, ὡς τέταρτος κατὰ σειράν δυνάμεις, λαμβάνεται μετὰ τὸ ἀντιδῶτο. Μέγα Ἀγιασμό λαμβάνουν και ὅσοι δὲν ἔχουν τῆς προτύποθεσις και τὴν ἀνάλογη προετοιμασία γιὰ τῆ Ὁ. Μετάληψι.

Ὁ Μέγας Ἀγιασμός συνδέεται ἄμεσα με τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας και τὴν Ἐξομολόγησιν, καθ' ὅτι ἡ ἀρχὴ του ἀνάγειτὸ σὲ βάπτισμα μετανοίας του Ἁγίου Ἰωάννου του Προδρόμου, τὸ ὅποιο ἐνεργοποιήθηκε και ὁλόκληρώθηκε με τὴν Παρουσία και τὴν Βάπτισι του Κυρίου μας στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ.

Ἡ σύνδεση του Μ. Ἀγιασμοῦ με τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας ἐπιτάσεται νὰ προηγηταί τῆς **μεταλήψεως του Μεγάλου Ἀγιασμοῦ νηστεία ἀνευ ἐλπίδος**, δεδωμένον ὅτι **ἡ νηστεία εἶναι ἀρρηκτα συνδεδεμένη με τὴ μετάνοια**. Ἡ ἀνέλιξις νηστεία γιὰ τὴν μετάληψι του Μ. Ἀγιασμοῦ πρέπει πάντοτε και ὄχι μόνο κατὰ τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, ἐπ' ὅσον μεταλήψι Μεγάλου Ἀγιασμοῦ γίνεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειά του ἔτους.

Μερικοί ἐπιμένουν ἀπατητικὰ να ποῖν Μ. Ἀγιασμό τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, χωρὶς νὰ ἔχουν νηστειεὶ τὸ λαδοί, συννετικοῦρομενοι και ἀπὸ κάποιους ἱερές ποῦ τοὺς ἐξομολῶν με τὸ τάχα... ἀκαταμάχητο ἐπιχείρημα: «Μὴ, γιατί να χρειαζέται να νηστεύομε τὸ λαδοί γιὰ να ποῦμε Μ. Ἀγιασμό, ἀφοῦ με αὐτὸν ραντίζομε τοὺς τοῖχους και τὸν χῶμον στοὸ ἐδαφος»;!

Προσκύνημα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ΑΠΟ: 13-21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΠερίοχὸνΒάνει: ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΕΙΣΙΤΗΡΙΑ - ΠΡΩ-ΝΟ - ΔΕΙΠΝΟ - ΞΕΝΑΓΗΕΙΣ (ΣΕ ΠΛΑΝΟ ΛΠΟ 30 ΠΡΟΣΚΥΗΜΑΤΑ) ΜΕ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΠΟΥΛΜΑΝ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΙΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ - ΤΟΥΡ. ΑΣΦΑΛΕΙΑ - ΦΟΡΟΙ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΩΝ
ΔΙΑΜΟΝΗ: ΣΤΟΥΣ ΞΕΝΩΝΕΣ ΤΗΣ Ι.Μ. ΤΟΥ ΑΓ.ΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΙΩΡΔΑΝΙΤΟΥ.
ΠΡΟΣΦΟΡΑ 700 €!
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ: Ι.Μ. ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΣΙΝΑ, με συμμετοχή τουλάχιστον 20 ατόμων (+190 €)
ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ: ΚΑΤΟΧΗ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΥ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Κον ΗΛΙΑ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ 6945369382

συνατῶς τὸν ἀπὸ τῆς μηχανορραφείας του διαβόλου.

Σήμερα, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, με τὴν κάθοδό Του στὰ ὑδατὰ ὅπου βυθίζεται ὁ σταυρὸς του Κυρίου, κατέρχεται σὲ ὁλόκληρη τὴ φύσι, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο ὁ ὁποῖος δὲν τὸ ἐπιθυμεῖ.

Ἄς ἀνοιξομε τῆς καρδίες μας και τῆς ψυχῆς μας, γιὰ να λάβωμε Ἐκείνον και με πίστι ἄς ἀναψυήνωμε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας:

«Μέγας εἰ Κύριε, και θαυμασὰ τὰ ἔργα σου, και οὐδεὶς λόγος ἐξάρκεισι πρὸς ἕμῶν τὸν θαυμασίον σου».

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο: Ὁ Ἄνωρθος του Θεοῦ, ἄγιος Ἰωάννης Μαξίμοβις, ἐκδ. Μυριόβιβλος, σσ. 285-287).

Ὁρθόδοξος Τύπος

Κάλεσμα Βαπτισματικῆς Ἀληθείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὄχι ἐπειδὴ ἀπλῶς γίνεται ἐπίκλησις στὰ ὀνόματα του τρισυπόστατου Θεοῦ σὶν, σὰν νὰ ἦταν ἕνα ζῶρι (εἶναι σὰν νὰ λέμε ὅποιοι μπορεῖ να λέει ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου και αὐτὸ εἶναι τὸ αἶμα μου μεταμορφῶσιν μαγικὰ τὸ ψυμι και τὸ κρασί σὲ Σῶμα και Αἷμα του Κυρίου), ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία συνέρχεται σύμφωνα με τῆς ἐντολῆς του Κυρίου και τὴν ἐξουσία ποῦ δόθηκε στους λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας Του, γιὰ νὰ ἐκτελοῦν τὰ θεία μυστήρια. Ἡ ἐξουσία αὐτὴ κείται στὴν Ἐκκλησία, και ὄχι στὸν λειτουργὸ ὡς ἀπομικτότητα.

Τὸ Βάπτισμά σου δὲν ἦταν ἀναβαπτισμός. Ἄν ἦταν, τότε ὄλοι θὰ παραβιάζαμε τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁρισμένο ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς μας, ἀπὸ μία περίεργη εἰκασία ὀδηγοῦνται να ὑποθέσουν ὅτι αὐτοὶ ποῦ ἔχουν καταβυθισθεὶ ἀπὸ τοὺς αἰρετικοὺς δὲν ὀφείλουν να βαπτιστοῦν, ὅταν ἐνωθοῦν μαζὶ μας, διότι, ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπάρχει «ἕνα βάπτισμα» (Ἐφεσ. 4,5). Ναι, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἕνα βάπτισμα εἶναι ἐνός τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀν ὑπάρχει μία Ἐκκλησία, δὲν μπορεῖ να ὑπάρξει βάπτισμα ἐξῶ ἀπὸ αὐτήν. Δὲν μπορεῖ να ὑπάρχουν δύο βαπτίσματα: ἂν οἱ αἰρετικοὶ πραγματικὰ βαπτίζοντι, τότε τὸ βάπτισμα ἀνίκει σὲ αὐτοὺς. Καὶ ὅποιοι με τὴ δική του ἀπόφασιν ἀναγνωρίζετ σὲ αὐτοὺς αὐτοὺ τὸ προνόμιο παραδέχεται, ἐνδιδοντας στὸν ἰσχυρισμὸ τους, ὅτι ὁ ἔγχροσ και ἀντίπαλος του Χριστοῦ ἐμφανίζεται να κατέχει τὴ δύναμη του λουτροῦ, τῆς καθάρσεως και του ἁγιασμοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου. Ὁ ἰσχυρισμός μας εἶναι ὅτι αὐτοὶ ποῦ ἐρχονται σὲ μᾶς ἀπὸ τὴν αἵρεσι βαπτίζονται ἀπὸ ἐμᾶς, δὲν ἀναβαπτίζονται. Δὲν λαμβάνουν τίποτα ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει τίποτα γι' αὐτοὺς ἐκεῖ γιὰ νὰ λάβουν. Ἐρχονται σὲ ἐμᾶς, ὡστε νὰ μποροῦν να λάβουν ἐδῶ, ὅπου ὑπάρχει ὀλη ἡ χάρις και ἡ ἀλήθεια, καθὼς ἡ χάρις και ἡ ἀλήθεια εἶναι μία.

Σὲ ποῖον ἀνήκουν αὐτὰ τὰ λόγια; Δὲν εἶναι δικὰ μου, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς εκπροσώπου της, ἐμπνευομένα ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, του Ἁγίου Κυριπαινοῦ τῆς Καρχηδόνας (Ἐπιστολή 70.1, περίπου τὸ 255 μ.Χ.).

Τὸ θέμα του πὼς ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὄσους ὀμολογοῦν πίστι στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ και οἱ ὁποῖοι ἔχουν λάθει τὸ βάπτισμα σὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ταρασσουν τὴν Ἐκκλησία σήμερα και προοαλοῦν σημαντικὴ τριβὴ μετὰ τῶν κληρικῶν και τῶν πιστῶν. Ἡ σύγχυσις ποῦ ὑπάρχει σχετικά με τὸ βάπτισμα ὀφείλεται στὴ σύγχυσις ποῦ ὑπάρχει σχετικά με τὴν Ἐκκλησία. Ἐκείνο ποῦ βλέπουν τὴν Ἐκκλησία (τουλάχιστον σὲ κάποια μορφή), ἀκόμη και μετὰ τῶν αἰρετικῶν, βλέπουν ἐπίσης και βάπτισμα σὲ αὐτοὺς (μετ' κάποια μορφή). Πράγματι, ὅπως ὁ π. Γεωργίου Μεταλληνὸς ἐχει δηλώσει, «Ἄν κάποιος ἀποδεχεται ἕνα αἰρετικὸ βάπτισμα ὡς ἐγκυρο καθαυτὸ, ἀποδέχεται ἐπίσης τὴν ἱερwsῆσιν του κληρικοῦ ποῦ τὸ τελεῖ, και, τελικά, και τὴν Ἐυχαριστία ποῦ ἕνας τέτοιος κληρικός προσφέρει» (Ἀπόστιασμα ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοσι, τ. XIX, Νὸ 4)

Ἐθῶ να σὲ συγχωρῶ, ἐπειδὴ παρακινούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἤρθες ἐνώπιόν μας ἀπὸ δική σου ἐλευθέρη βούλησις ζητώντας να συμπεριληφθῆς στὴ μητέρα τῆς Ἁγίας Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας και ὡς ἐκ τοῦτου να γίνεις μέλος του Σώματος του Χριστοῦ. Ἀκολουθήσες τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι πρέπει να διαπροῦμε μία ἰσχυρὴ και συννεκτικὴ ἐνόησι, «ἵνα μηκεῖ ὤμει νηπίου, κλυδινωζόμενοι και περιφερομένοι πρὸς τὴν ἀνέμη τῆς διδασκαλίας, εἰς τὴν κβεῖται τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουρήνῃ τῆν μεθοδείαν τῆς πλάνης»(Ἐφεσ. 4:14).

Πρέπει, ὁμως, να πῶ ὅτι ἡ εὐσεβῆς χριστιανικὴ ζωὴ σου ἐξῶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία οὔτε ἀπορρίπτεται οὔτε ὑπομιάματα οὔτε μπορεῖ νὰ ὀνομασθεῖ ἀσχετη. Αντιθέτως, λόγω τῆς ὑποδενιαρικῆς ζωῆς ποῦ ἐχεις ζήσει, ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν οἰκονεία σου και ἀπὸ ὄλους ἐμᾶς ποῦ ἐχων τὴν εὐλογία να σὲ γνωρίζων, χαίρομας ὡς ἐπὶ ἀφορσῆς σου. Σήμερα σφραγίσες τὴ χριστιανικὴ ζωὴ ποῦ πάντα ῥώσεως ὡς εὐκνήρης ὀπαδοῦ του Κυρίου, και ἐκείνος ἀποτελεσματικὴ τὴν πίστι σου και τὰ χριστήματα ποῦ ἔλαβες.

Βαδίζοντας να λάβεις τὸ μυστήριον τῆς ἀνανέωσης ὀμολογεῖς ὅτι ἀπορρίπτες τῆς αἵρέσεις ποῦ ἐχεις ἐνοστεριστεὶ ἀπὸ τὸ πρῶην προτεσταντικὸ ὄγμα σου, δηλαδή φιλοφου, Sacra scriptura, Sola gratia, οἰκουμένησ, κπητὴ χάρις, και ὀποιοσδήποτε ἄλλες διδασκαλίες ἀντιθέτες με τὴν πίστι ποῦ μεταδόθηκε εἰς ἐμᾶς.

Σήμερα εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πνευματικῆς σου γέννησις και ἀνανέωσης. Ἐντάσσαι στὸ στρατὸ του Χριστοῦ. Μὲ τὸ χρισμα ποῦ ἔλαβες, σοῦ δόθηκαν ἐπίσης τὰ ὄπλα γιὰ τὸν καλὸ ἄγωνα και ἡ δύναμις να νικᾶς τῆς δυναμείς του κακοῦ. Ὅχι μόνο φέρεις τὸ ἐμβλημα του στρατοῦ του Χριστοῦ, τῶρα πᾶντος ἔχεις λάθει μέσα σου τὸν ἴδιο τὸν Κύριο, εἶσι ὡστε να μπορεῖς να ἐνωματωθῆς πλήρως στὴ ζωὴ Του, εἶσι ὡστε ἀπὸ τῶρα και στὸ ἐξῆς θὰ ζῆσις τὴ ζωὴ του, ἡ νὰ ἀψήσεις τὸ Χριστὸ νὰ ζεῖ μέσα σου. Τὸ «κύπελλο» του Κυρίου εἶναι τὸ μεγάλο «βραβεῖο», πλήρης ὄχι με εὐλογίες ἀλλὰ με τὸν ἴδιο τὸν δωρητὴ ὄλων τῶν εὐλογιῶν.

Σὲ ἐυχαιροσοῦμε ποῦ ἐπιθυμεῖς να ἀκολουθήσεις **τὴν ἀκριβεία των Κανόνων και ὄχι τὴν οἰκονμία ἐκείνων ποῦ εἶναι ἀδύναμοι, ἀβεβαίοι και διαιτελοῦν σὲ σύγχυσι στὴν πίστι**. Ὁνειδίζοντ ὀσον οἰκουμεικὸ (διὰ βέβαις οἰκουμεινιστικὸ) μετὰ Πάτριάρχη, τὴν Ἐλληνικὴ Ὀρθόδοξη Ἀρχιεπισκοπή τῆς Ἀμερικῆς και ὄλους τοὺς ἱεράρχες τῆς ποῦ ἔχουν συνθηκολογήσει με τὴν αἵρεσι του Οἰκουμεινισμοῦ. Συχαρητήρια στὴν Σερβικὴ Ἐκκλησία ποῦ πρὲι πιστὰ τοὺς Ἰερούς Κανὼνες τῆς Ἐκκλησίας, στὸν ἱεραρχῆ ἐπισκεραλῆς αὐτῆς τῆς μητρόπολις ... και στὸν ἱερέα αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας ... γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν ὀνειρῶν σου αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ἡμέρα.

Ἄξιος!

Δὲν ἀρμόζει ἡ διπλωματία εἰς ρασοφόρους

Τὸ Ἀρχιμανδρίτου π. Θεοδοσίου Χαραλαμπούλου, Ἱεροκήρυκος ἱ.Μ. Νέας Ἱωνίας καί Φιλαδελφείας

Περὶ Παιδείας

Τὸ Ἀρχιμανδρίτου π. Θεοδοσίου Χαραλαμπούλου, Ἱεροκήρυκος ἱ.Μ. Νέας Ἱωνίας καί Φιλαδελφείας

Ἑρωτήσεις

Γιατὶ Ἡ Ὅρθόδοξος Χριστιανικὴ Πίστις εἶναι πρώτιστον καὶ ἀντικατάστατον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀληθοῦς παιδείας ἐν τῷ συνόλῳ τῶ περιεχομένου αὐτῆς νοουμένης καὶ ὡς τοιοῦτον πρέπει νὰ πιστεύεται καὶ ἀναλόγως τιμῆς περιποιήται ὑπὸ πάντων σοφῶν ἐν ἀληθεία σκεπτομένου καὶ βίοντων, ἀγνοίας δὲ καὶ ἀνοήσιας καὶ βαρυτάτου ἐγκλήματος ὑπόθεσις πᾶσα ἐκδηλωσας ἀντιθέτως πρὸς τὴν τοιαύτην θῆσιν καὶ πίστιν;

Ἀποκρίσεις

Ἡ ἔγκυρος, ἀληθὴς καὶ σοφὴ ἀπάντησις προϋποθέτει Κρίνοτα, Κριτήρια καὶ Κρίσιν ἀναλόγου ἐγκυρότητος καὶ ἀληθείας καὶ σοφίας.

Ταῦτα πάντα συνυπάρχουν εἰς τὴν Ὅρθοδοξον Χριστιανικὴν Πίστιν ὅχι μόνον βιωσιμὰ ἀλλὰ καὶ διδασκόμενα ἐν σοφίᾳ ἐνὸς τῶν πταίων τῶν πεπερασμένων δυνατοτήτων τῶ ἀνθρώπου, ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ μὲ προορισμὸν, δηλαδῆ, τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου, χάριτι Θεοῦ, πού προϋποθέτει τὴν καλὴν χρῆσιν τοῦ αὐτεῶς οὐοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅποιον αὐτεῶς οὐσον εἶναι στοιχεῖον τοῦ κατ' εἰκόνα.

Ὁ ἀνεκτίμητος Θησαυρὸς αὐτοῦ τῆς Ὅρθοδοξοῦ Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ διδασκαλίας, πού εἶναι ἔργον τῆς θείας ἀποκαλύψεως καὶ Οἰκονομίας μὲ ἀνάλογον συνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἦτο ἐγκλημα νὰ ἀγνοηθῆι μὲ τὸ νὰ ἀκολουθῶνται σφεραρὰ καὶ ἐπιβδύοντες συνέπειαι, οὔτε δὲ δικαιολογεῖται σφαιρόνως νὰ ὑποστηρῆθι.

Ἐχασε τὸν παράδεισον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐποπεθετῆθι ὑπὸ τὸν δημιουργὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔζησεν ἐν θεῖα δόξῃ καὶ λαμπρότητι ἀρχικῶς ὁ ἄνθρωπος (οἱ πρωτόπλαστοι Ἄδὰμ καὶ Εὐὰ), ἐξ ἀπροσξίας μὲ παράφασιν τῆς θείας ἐντολῆς μὲ τὸ νὰ κἀνὴ κακὴν χρῆσιν τοῦ αὐτεῶς οὐοῦ του, παρακούσας τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπακούσας εἰς τὸν ψεύστην καὶ ἀνθρωποκτόνον Σατανᾶ, πού προηγουμένως καὶ αὐτὸς ἐξ ὑπερηφανείας ἐξέπεισεν ἐκ τῆς ἐν τῷ οὐρανῷ λαμπρότητος καὶ μακαρίας ζωῆς καὶ θείας δόξης τοῦ δικαίου Θεοῦ μὴ φεισθέντος αὐτοῦ καὶ τῶν ἀμαρτησάντων σναυποστατών του ἀγγέλων, τοῖς ὁποίοις ἠσάτυλος παρεδύωθε δεσμῶς αἰθίορις ὑπὸ ζῶον ἐἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας προοιμένους πρὸς κόλασιν αἰώνων (Γεν. 4, 1-24. Β Πέτρου 2,4 καὶ Ἰουδα δ).

Διὰ τὴν νικὴν κατὰ τὸν θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς καὶ γενικῶς τῶν δυσαρσάντων συνεπακολούθων, πού προκάλεισεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ παρακοὴ τοῦ θελήμα τοῦ Θεοῦ τὸ ἄγιον, καὶ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, τὴν εἰσοδόν του εἰς τὸν παράδεισον τῆς αἰώνιου βασιλείας τῶν οὐρανῶν πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς μακαρίας ζωῆς καὶ θείας δόξης, ἐκράθηται νὰ γῆν καὶ ἄνθρωπος ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ καταβῆθῃ ἐξ ἀγαπῆς σταυρικὴν θυσίαν διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, ἑαυτὸν δὲ σταυρῷ, καὶ ταφήν, ἀνάστασις ἐκ νεκρῶν τὴν τρίτην ἡμέραν, ὁ δικαίος καὶ ἀναμάρτητος, ἀναληφθεὶς ἀκολουθῶν ἐν δόξῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, πρῶτόρομος ὑπὲρ ἡμῶν, καθίστας εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ἑἴων (κατὰ τὴν Πεντηκοστήν) ἀπέστειλε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ τρίτον προσώπου τοῦ ἁγίους Τριῶδος, καταστάσας, οὕτω, δυνατῆς τῆς ὑποκειμενῆς ἐκάστου ἀνθρώπου προσωπικοειδέως τῆς Θείας Χάριτος, τοῦτέστιν τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας, ἐν τῇ Ἁγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ.

Τὸ ἔργον αὐτὸ πού μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας πού ἐγένετο ἐν σοφίᾳ χωρὶς νὰ ἀθετήται τὸ αὐτεῶς οὐοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ δικαιοσύνην, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ καλούμεται ὁλοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸ γνωρίσουν, νὰ πιστεύουσιν καὶ νὰ ἀναποκριθῶν σμφωνίως πρὸς τὴν πρὸς αὐτοὺς πρόσκλησιν καὶ σωτηρίαν κατ' ἐντολήν τοῦ ἰδίου Σωτῆρος Χριστοῦ πρὸς τοὺς ἀποστόλους, εἰπόντος: "ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντας αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντας αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλήμην ὑμῖν· Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος" (Ματθ. 28, 18-20) «οἱ εἶπεν αὐτοῖς (τοῖς ἐνδεκα μαθηταῖς) πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύττειν τὸ εὐαγγελίον πάση τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται" (Μάρκ. 16, 15-16).

Αἱ συνέπειαι τῆς αὐτονομίσεως καὶ ἀρνήσεως τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀναποκριθῆ εἰς τὴν τῶσον ἡμικτικὴν καὶ σημερινὴν πρόσκλησιν καὶ ἀνεκτίμητον εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν ἐξ ἀγάπης εἶναι φοβεραὶ καὶ ἀνυπολόγητοι, μὴ δυνάμενα νὰ ἀντιπασημισθοῦν μὲ ὄλον τὸν κόσμον. "Τὶ γὰρ ἠφελήσαι ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὄλον, καὶ ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὁς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῆ μὲ (λέγει ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς) καὶ τοὺς ἑμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοχαλίῳ καὶ ἀμαρτωλῷ καὶ ὀ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπισαυχνησθέντες αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἁγέλων τῶν ἁγίων" (Μάρκ. 8, 36-38).

Ἡ ἀξία καὶ ἀνάγκη τῆς ἀληθοῦς παιδείας πού προσφέρει ἡ Ὅρθόδοξος Χριστιανικὴ Πίστις καὶ Διδασκαλία, ἀλλὰ καὶ αἱ σχετικαὶ ἐπιβῆναι ἐπισημαίνονται πολλακῶς καὶ πολυτρόπως εἰς τὰ θεσπιθέντα βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνδεικτικῶς παραθέτομεν τὰ ἑξῆς ἐν συνεχείᾳ τῶν προαναφερθέντων:

“Καὶ νῦν, βασιλεῖς, σὺντετε· παιδεύθητε, πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. Δουλέυσατε τοῦ Κυρίου ἐν φόβῳ, καὶ ἀγαλλιάσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράσασθε παιδείας μῆποτε ὀργισθῆι Κύριος καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ οδοῦ δικαίας, ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ. Μακάριοι πάντες οἱ πεπιθόθετες ἐπ' αὐτῷ” (Ψαλμὸς 2, 10-13).

“Υμῶν ὡς υἱὸς διαλέγεται (ὁ Θεός)· υἱέ μου μὴ ἄλγχιρε παιδείας Κυρίου, μὴδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος” (Ἐφρ. 12, 4).

“Καὶ οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλὰ ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου” (Ἐφ. 6,4).

“Μακάριοις ἀνῆρ... ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετῆσαι ἡμέρας καὶ νυκτός...” (Ψαλμὸς 1).

Ἐκκλησιασμοὶ εἰς Ἱ. Ναοὺς εἰς τὰ Πομακοχώρια τοῦ Ν. Ἐάνθης 2017

Τὸ Παράρτημα τῆς ΕΝΩΣΕΩΣ ΑΠΟΣΤΡΑΤΩΝ ΑΞΙΟΜΑΤΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΟΥ (ΕΑΑΣ) Ν. Ἐάνθης, μαζὶ με τοὺς ἀδόλους ἔντεκα (11) “ἀναδόχους” Συλλόγους, τῶν Ἱερῶν Παρεκκλησίων τῆς παραμεθόριας περιοχῆς, σὲ συνεννασία μὲ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν Ἐάνθης καὶ Περιθεωρίου, σὰς ἀποστέλλουν τὸ πρόγραμμα μὲ ὄλους τοὺς ἐκκλησιασμοὺς πού θὰ τελεστοῦν τὸ 2017, στοὺς ἑκάστ(8) Ἱερούς Ναοὺς καὶ Παρεκκλησία, στὰ Πομακοχώρια τῆς Ἐάνθης.

Κάθε ΜΗΝΑ (τὸ 2ο Σάββατο) Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Γεωργίου μέσα στοῦ Στρατόπεδο (χ. ΓΛΑΥΚΗ).

ΜΑΡΤΙΟΣ: 17 Μαρ. (ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Γ΄ Χαιρετισμοί, σὸν Στρατόπεδο. (χ. ΓΛΑΥΚΗ). 24 Μαρ. (ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Δ΄ χαιρετισμοί, Ἁγ. Γεώργιος (χ. ΕΧΙΝΟΣ).

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: 9 Απρ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἐπέτειος Μάχης Ὀχυρῶν 6 Απρ. *41 (χ. ΕΧΙΝΟΣ). 14 Απρ. (Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Ἀκολουσία - Περιφορά Ἐπιταφίου. (χ. ΕΧΙΝΟΣ). 15 Απρ. (Μ.ΣΑΒΒΑΤΟ): Ἀνάσταση Ἁγ. Γεωργίου. (χ. ΕΧΙΝΟΣ). 30 Απρ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἱ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου καὶ Ἀγ. Δημητρίου (χ. ΣΑΤΡΕΣ)

ΜΑΪΟΣ: 7 Μαΐ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἱ.Ν. Ἁγίας Κυριακῆς (χ. ΜΥΚΗ). 14 Μαΐ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία

Μέ ὃ, τὶ τιμὸν ἀσχοληθῆ ὁ ἄνθρωπος, καὶ μετ' ἑποῖν πρέπει νὰ ἀσχοληθῆ, ἔχει ἀνάγκη τῆς γνώσεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ὑπακοῆς του εἰς τὸ θεῖον θέλημα τὸ ἄγιον, τὸ ἀγαθόν, τὸ τέλειον, τὸ εὐεραστον ὡστε νὰ στολισθῆ μὲ ἀρετὰς καὶ ἔργα ἀρετῆς, χάριτι Θεοῦ.

“Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοτίσασιν οἱ οἰκοδομητοί. Ἐάν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγέρψητησεν ὁ φρούρατος” (Ψαλμὸς 126, 1).

“Ἀγαθὸς μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου” (Ψαλμὸς 118, 72).

“Λύγους τοῖς ποσί μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς ταῖς τρίβους μου” (Ψ. 118, 105).

Ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ τὸν ὅλον ἄνθρωπον πού ἔχει ψυχὴν καὶ σῶμα, θέλει ὅμως πρώτον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον νὰ ζητῆ καὶ ἐπιβαρεταίει εὐκρινῶς καὶ ἐμπράκτως διὰ τὴν σωτηρίαν του.

“Μὴ ὅταν μερμηρίασῇ (δηλ. μὴ καταληφθῆτε, λοιπὸν, ποτε ἀπὸ ἀνήσυχον φροντίδα) λέγοντες τί φάγομεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλόμεθα πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθη (δηλ. οἱ Ἐθνικοὶ καὶ Εἰδωλολόγητοι) ἐπιήρπτε· οἶδε γὰρ ὁ πατήρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τί χρῆζετε τούτων ἀπάντων, ζητεῖτε δὲ πρώτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν (Ματθ. 6, 31-33).

“Ὅταν ἐκτείνητε τὰς χεῖρας ὑμῶν πρὸς με, ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν, καὶ ἐὰν πληθύνετε τὴν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἰ γὰρ χεῖρές ὑμῶν αἵματος πλήρεις. Λουσασθε καὶ καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν μὲλές καλάν ποιεῖν, ἐκτίμησατε κρίσιν, ρύσασθε ἀδικούμενον, κρίνετε ὀρανωῶ καὶ δικαιοσύνης χήραν. Καὶ δεῦτε διαλεχόμενοι λέγει Κύριος. Καὶ ἐὰν ὡσιν αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικόων, ἡ χόκινω λευκανῶ, ἐὰν δὲ ὡσιν ὡς κόκκινων, ὡς ἔριον λευκανῶ. Καὶ ἐὰν θέλητε καὶ εἰσακουσθῆτε μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· ἐὰν δὲ μὴ θέλητε, μὴδὲ εἰσακουσθῆτε μου, μάχηρα ὑμῶς κατέδειτα·

Τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα” (Ἠσ. 1, 15-20).

Αἱ ἐργασίαι ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἐκτείνονται καὶ πέραν τῶν συγκεκριμένων προσώπων καὶ εἰς τὴν οἰκονέγεια, τὴν κοινωνίαν, τὴν πολιτείαν καὶ τὸ ἔθνος.

Τὸ Κράτος ὃ,τὶ καλὸν ἔχει οἰκοδομήσει, χάριτι Θεοῦ, πού ἀποτελεῖ καὶ τὸν πολίτημόν του, πρέπει νὰ τὸ κρατῆσῃ, μάλιστα ὅταν ὑποχρεούται Συναγματικῶς, καὶ νὰ τὸ αὐξήσῃ, ὄχι νὰ κρημνίσῃ. Αἱ πράξεις του κρίνονται ὄχι μόνον πολιτικῶς ἀλλὰ πρὸ πάντων ἠθικῶς. Τίποτε δὲν εἶναι ἀδιάρκοον κατευθυνόμενον πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἢ τὸ κακόν. Ὁ λόγος εἶναι τοῦ Θεοῦ. “Τοῦ Κυρίου ἰ γῆ καὶ τὸ πᾶνμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ” (Ψαλμὸς 23, 1). Καὶ “ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία καὶ αὐτὸς δεσποτῆς τῶν ἐθνῶν” (Ψαλμὸς 21, 29).

“Ἐκαστος καὶ κρίθη κατὰ τὰ ἔργα του. Στεγανά διὰ τὸν Θεὸν δὲν ὑπάρχουν. Ἡ ἔξουσία πρέπει νὰ ἀσκήται μετ' ὀφθόν Θεοῦ, ζητούσα τὴν εὐλογίαν του.

Εὐλογημένοι τὸ ἔθνος πού φροντίζει διὰ παιδείαν ἀρεστήν ἐκ τὸν Θεόν καὶ δημιουργεῖ προϋποθέσεις διὰ χρῆστους πολίτας. Ἀλλοίμονον διὰ τὰς περιπτώσεις ἡθικῶν σχετιζομένων μὲ μέτρα συντελουμένα εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ προαγωγὴν ἐγκλημάτων καὶ ἐγκλημάτων.

Οἱ ἀνούμωμοι τὸν ἀληθινὸν Θεόν... ἔως λάβουν ὑπ' ὄψιν” Ἔπιπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός” (Ψ. 13,1).

Ἔστω δ' ὅτ' ὄψιν ἐν κατακλιθεῖ:

“Πάντες οἱ θέλονται εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται. Πονορθὲ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ γέρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Σὺ δὲ (Τιμόθεε) μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης, εἰδὼς παρά τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενα εἰ σοφία εἰ σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Πᾶσα γραφὴ θελοπνευστος καὶ ωφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον πρὸς ἐπαਨόρθωσιν πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἴνα ἄρτιος ἦ ὁ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πάν ἔργον ἀγαθὸν ἐξερτισμένου” (Τιμόθεου Β΄ 3, 12-17).

Υ.Γ. «Καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐπί τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερῶθῃ ἐν σαρκί, ἐδικαιώθῃ ἐν Πνεύματι, ὠφθῆ ἀγγέλους, ἐκρήρυθῃ ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθῃ ἐν κόσμῳ, ἀνεληφθῇ ἐν δόξῃ. Τὸ δὲ Πνεῦμα ῤῆτως λέγει ὅτι ἐν ὑστερίω καιρῷ ἀποστήσονται πνες τῆς πίστεως, προσεχόντες πνεύματα πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων, ἐν ὑποκρίσει ψευδοθίμων, κεκαυστηριασμένων τὴν ἰδίαν συνειδήσιν” (1 Τιμ. 3, 16-4, 1-2).

«Μὴ γίνεσθε ἑτεροψυχοῦντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχῇ δικαιοσύνην καὶ ἀνομίας; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;...» (2 Κορ. 6, 14-18).

«Ἐγὼ (ὁ Κ.Η.Ι. Χριστὸς) εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς” (Ἰω. 8, 12).

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς” (Ματθ. 11, 28).

«Καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως” (Ἰω. 5, 29).

«Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὐς πολλακῶς ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καὶ κἀγὼν λέγω, τοὺς ἐνθροῦς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπιγεια φρονουῦντε! ἡμῶν γὰρ τὸ πλιτεῖμα ἐν οὐρανῷ ὑπάγει, ἐξ οὐ καὶ σωτήρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν” (Φιλπ. 3, 18-20). «Ἀδιὰλείπτως προσεῤχεσθε” (1 Θεσσαλ. 5, 17). «Γρηγορεῖτε καὶ προσεῤχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν” (Ματθ. 6, 41).

«Οὕτω, λέγω ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοοῦντι” (Λουκ. 15, 10).

«Ὁ ἔχων ὤτα ἀκούειν ἀκούετω” (Ματθ. 13, 9).

Ὁρθόδοξος Τύπος

Τὸ Δημογραφικόν

ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Μεταναστευτικοῦ

Γράφει ὁ κ. Φράγκος Φραγκοῦλης, ἐπίτιμος ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ

Τὸ πὸν σημερινὸ πρόβλημα, πού ἐνδέχεται μακροχρόνια νὰ ἀποδειχθεῖ μοiraία γιὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶναι τὸ δημογραφικὸ. Ἡθελήμενα ἢ ἀθέλητα ἐξε φεφωγᾶ ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῆς Πολιτείας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διοικονεταί ἐπιβάρυνον ἀπὸ τὴ διαρκόσια οικονομικὴ κρίση καὶ τὴν ἐκρήξη πού παρουσιασθε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 2015 τὸ μεταναστευτικὸ ζήτημα.

Τὰ στοιχεῖα τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 2011 ἀποδεικνύουν τὴν τάση γήρανσος τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ ὁποία φρελεῖται στὴν αὐξήση τοῦ προσδόκιμου τῆς ζωῆς καὶ στὴν ἀναβλητικότητα τεκνοποίησης τῶν νέων οἰκογενειῶν. Δυσοίωμη ἐκπλήξη ἀποτελεῖ ὁ μεγάλος ἀριθμὸς, περίπου ἑνα ἑκατομμύριο, τῶν παντρεμένων ζευγαριῶν χωρὶς παιδι. Ἄν εἶχαν ἔστω ἑνα παιδί, ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδας θὰ παρουσιαζόε αὐξήση 10%. Γιὰ νὰ διατηρηθῆ ἑνα ἔθνος πληθυσμικῶ θὰ πρέπει ὁ δείκτης γεννήσεων νὰ εἶναι 2,1. Στὴν Ἑλλάδα, δυστυχῶς, εἶναι 1,3 καὶ ἐὰν ἀφαιρεθῆ τὸ 0,2 πού εἶναι παιδιὰ μεταναστῶν, ἀπομένει 1,1, πού καταδεικνύει πορεία εξαρσάνσεως. Ἐπίσης ἡ σύγκριση τῶν γεννήσεων καὶ τῶν θανάτων τῆς πρόσφατης πενταετίας εἶναι ἀποκαρδιωτικῆ.

Καὶ ἐνῶ κάποιοι θὰ περίμενε ὅτι μετ' ἡ μείωση τοῦ ἠλικιακᾶ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας ἴσως νὰ αὐτάνονταν οἱ εὐκαιρίες ἀπασχόλησης, τὰ στοιχεῖα τῆς ἀνεργίας ἀποτυπώνουν τὸ δράμα τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Ἀνεργία πρωτοφανῆς στὰ ἱστορικὰ χρονικά ἐκείνην ἑκατοστία, περίπου 1.500.000 ἄνθρωποι καὶ ταυτόχρονα 350.000 νέοι ἐπιστήμιονες ἀποηροῦμόν στὸ ἐξωτερικὸ. Ἡ κρίση συνεχίζεται, ἀνεξέλεγκτες μειώσεις εἰσοδημάτων, αὐξήσεις ἐφάρων, ΦΠΑ στὰ τρόφιμα, στὴν ἐστίαση καὶ παραλίω στὴ μόδηση, πειθάνσεις στῆς γεωργικῆς ἐκμεταλλείας, ἐπιβολὴ ὑποχρεωτικῶν συνεισφορῶν ἐπὶ ἀκινήτων, ἐνοίκιων, οἰκοπέδων, ἐκτακτῆς εἰσφορῆς, νέοι ἐργαζόμενοι μὲ ἀμοιβὴ 220 εὐρὼ τὸ 4ωρο! Μὲ αὐτῆς τῆς συνθήκης διαβίωσιν εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ ἐκτροχιασθεῖ περαιτέρω ἡ ὑπογεννητικότητα.

Τὸ δημογραφικὸ ἐπιδεινώνεται μετ' ἡ μεγάλῃ μεταναστευτικῇ ροῇ, μὲ ἀποτέλεσμα ἀκόμα καὶ ὃ πὸ δύοστις ἀναγνώστῆς, πού ἀρνεῖται νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῆς μικροκομματικῆς ἰδεολογητικῆς παρωπίδες, νὰ ἀντιλαμβάνονται τὸν ἄμεσο κίνδυνον πληθυσμικῆς ἀλλοίωσης τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὴν κατάρρευση τῆς ΕΣΣΔ καὶ τῆς μεγάλῃ ροῇ οικονομικῶν μεταναστῶν ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς χώρας, ἡ Ἑλλάδα βίωνει πάλι ἔντονες μεταναστευτικὰς ροές. Ἡ ἐπέμβαση στὸ Ἄφγανιστάν καὶ τὸ Ἰράκ, ἀλλὰ κυρίως οἱ ἐξεγέρσεις τῆς Ἀραβικῆς Ἄνοιξης ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 2010 ἐξέφθησαν ἀνθρώπωνι μᾶζας στὴν ἀναζήτηση ἑνὸς καλύτερου μέλλοντος.

Ὅσο προησῶνται ὁ μῆνας τοῦ 2015 τὰ ποσοστὰ εἰσορῆσις αὐτάνωνταν γεωμετρικὰ καὶ συνολικὰ εἰσῆλθῶν στὴν Ἑλλάδα περίπου 900.000 ἄτομα ἀποδεικνύοντας τὴν ἔλλειψη ἀναγκασιολατικῶν τῆς ἐλληνικῆς Πολιτείας καὶ τὴν παντελεῖ ἀπουσία ἐνδεδειγμένης μεταναστευτικῆς πολιτικῆς. Ἡ σύγκριση τῶν στοιχείων τῶν 2 μνητῶν τοῦ 2015 μετ' ὁποῦ ἀντιποσ